

РЕШЕНИЕ

№ 37240

гр. София, 11.11.2025 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД - СОФИЯ-ГРАД, Първо отделение 11 състав, в
публично заседание на 20.10.2025 г. в следния състав:

СЪДИЯ: Петя Стоилова

при участието на секретаря Дора Тинчева, като разгледа дело номер **7651** по опис за **2025** година докладвано от съдията, и за да се произнесе взе предвид следното:

Производството е по реда на чл.268 ДОПК.

Образувано е по жалба на „Агро – Фока“ ЕООД срещу Решение №ПИИ – 203/02.07.2025г. на Директора на ТД на НАП С., с което е оставена без уважение като неоснователна жалба срещу Разпореждане изх. № С250022-137-0001965/14.03.2025г. по изпълнително дело №22070002656/2007г, издадено от публичен изпълнител при ТД на НАП С..

В жалбата са изложени доводи за незаконосъобразност на обжалваното решение, поради противоречие с материалния закон. Твърди се, че задълженията, за които е настъпило погасяване по давност са възникнали по реда на ЗДДС, подлежащи на плащане през септември 2015г. и януари 2016г. Счита, че задълженията са погасени по давност към 2025г., тъй като липсва връчване на съобщение за доброволно изпълнение по чл.211 от ДОПК, което е следвало да се връчи на синдика. А. е обявено в несъстоятелност на 11.02.2011г. и липсва разпореждане за прекратяване на изпълнителното дело след погасяване на всички публични задължения по сключеното споразумение с Министъра на финансите. Изпълнителното дело е продължило и е администрирано без правно основание и в нарушение на закона, тъй като няма вземане. След години по това дело са присъединени задължения по ЗДДС и по изп. Лист за съдебни такси по т. д. 5741/2012г., като няма доказателства за получаване на разпореждането, а само твърдения на НАП, че е изпратено за връчване. Имотът, върху който е наложено обезпечение не е собственост на А. от 2014г., придобит е с констативен нотариален акт през 2016г. от ЕТ“Демос – Петр Пенко“, за което жалбоподателят е завел иск за възстановяване на собствеността, но исковата молба е

отхвърлена. Според жалбоподателя изпълнително дело №22070002656/2007г. е погасено по закон след изплащане на всички задължения и няма правно основание да се налагат обезпечителни мерки, опис и изпълнение по него, а наложените обезпечителни мерки – възбрана върху чужд недвижим имот с Постановление № С210022-022-0093949/10.12.2021г. е с невъзможен предмет и не възбраната не е породила правно действие, следователно няма реализирано принудително действие, което да прекъсва давността. Според жалбоподателя погасителната давност е изтекла на 01.01.2021г. по отношение на задълженията по ЗДДС и на 15.07.2021г. по отношение на задълженията за такси. По отношение на спирането на давността с налагане на заповест по банкови сметки, това е станало на 11.05.2017г. и започва да тече нов срок, който е изтекъл на 11.05.2022г.

В съдебното заседание жалбоподателят се представлява от управителя С. Б.. Поддържа жалбата, представя Определение №224/25.04.2017г. на РС Троян, ведно със исковата молба, по която е образувано делото в потвърждение на тезата, че имотът, на който е наложена възбраната е излязъл от патримониума на дружеството преди 2016г.

Ответникът Директорът на ТД на НАП [населено място], чрез процесуалния си представител – юристконсулт Й., оспорва жалбата като неоснователна. Моли съда да отхвърли жалбата и да потвърди решението на директора на ТД на НАП С.. Претендира присъждане на юристконсултско възнаграждение.

Административен съд София-град като взе предвид изложеното в жалбата, възраженията на ответника и извърши преценка на събраните по делото доказателства, установи от фактическа страна следното:

Срещу „АГРО - ФОКА“ ЕООД било образувано ИД №22070002656/2007 г. по описа на ТД на НАП С., като на основание чл. 221 от ДОПК е издадено Съобщение за доброволно изпълнение с изх. №2656/2007/000016/05.04.2011 г., за което по преписката няма данни за връчване на дружеството.

От справка в ТРРЮЛНЦ се установило, че за дружеството е открито производство по несъстоятелност с Решение от 11.02.2011 г. по т. д. №3158/2010 г. по описа на СГС, вписано на 11.03.2011г. Производството е прекратено с Решение №1021/22.06.2015г. по т. д. №3158/2010 г. по описа на СГС, с дата на влизане в сила 01.07.2015г.

С Разпореждане за присъединяване с изх. №С170022-105-0078853/11.05.2017 г. в хода на изпълнителното производство са присъединени публични задължения на дружеството, сред които задължение за такси по изпълнителен лист от 14.06.2016 г. по т. д. №5741/2012 г. по описа на СГС, задължение за ДДС за период 01.08.2015 г. -31.08.2015г. по декларация по ЗДДС №22102579621/14.09.2015 г., задължение за ДДС за период 01.12.2015г.-31.12.2015г. по декларация по ЗДДС №22102669329/14.01.2016г. Разпореждането е връчено по пощата с обратна разписка на 25.05.2017 г.

С оглед обезпечаване и събиране на публичните задължения на дружеството е издадено Постановление за налагане на обезпечителни мерки с изх. №С 170022-022- 0026503/11.05.2017 г., с което е наложен на заповест върху налични и постъпващи суми по банкови сметки, по депозити, вложени вещи в трезори, включително и съдържанието на касетите, както и суми, предоставени за доверително управление, находящи се в посочените в акта търговски банки. Постановлението е връчено по пощата с обратна разписка на 25.05.2017г. Изпратени са Запорно съобщение с изх. №С 170022-003- 0135460/11.05.2017г. до „Юробанк България“ АД, връчено на 12.05.2017г. и Запорно съобщение с изх. №С170022-003-0135459/11.05.2017г. до „Инвестбанк“ АД, връчено на 12.05.2017 г., като са получени отговори от банките, потвърждаващи налагането на заповест. Съгласно представена по преписката справка в РБНБ, за периода 01.01.2017 г. -02.06.2025г., сметките на лицето са активни.

На 10.12.2021 г. е издадено Постановление за налагане на обезпечителни мерки с изх. №С210022-022-0093949/10.12.2021 г., за налагане на възбрана върху недвижим имот: фуражна кухня, състояща се от паянтова едноетажна сграда със застроена площ от 297 кв. м., находящ се в [населено място], общ. Т., придобит с нотариален акт за покупко- продажба на недвижим имот №47, том VIII, дело №1671/21.11.2003 г. с данъчна оценка 1911,40 лв. Постановлението е вписано в СВп Т. с вх. рег. №4850/22.12.2021 г.

На 20.02.2025 г. в дирекция „Събиране“ е депозирано възражение от дружеството, с което на основание чл. 171 от ДОПК е поискано отписване по давност на публични задължения на дружеството по ИД №22070002656/2007 г., в размер на главница 48 001 лв. и лихви в размер на 48 437,25 лв. Издадено е обжалваното Разпореждане с изх. №С250022-137-0001965/14.03.2025 г., на основание чл. 226, ал 1 от ДОПК, с което е отказано прекратяване по изпълнителното дело, поради изтекла давност на събирането на следните задължения: главница 48 001 лв. ДДС по данъчни декларации от 14.01.2016г. и от 14.09.2015г. и такси на СГС по изпълнителен лист от 14.06.2016г., ведно с лихви общо в размер на 48 437,25 лв.

При тези доказателства по делото Съдът прави следните правни изводи:

Жалбата е допустима, като подадена в срок и срещу подлежащ на обжалване административен акт от лице, които има правен интерес да го атакува.

Решението е издадено от компетентен орган по чл. 267 от ДОПК, в писмена форма и съдържа реквизитите по чл. 59, ал. 2 от АПК, вр. с § 1 от ДР на ДОПК, включително изложение на фактическите и правните основания за постановяването му.

По същество жалбата е неоснователна.

Съгласно разпоредбата на чл. 171, ал. 1 от ДОПК, публичните задължения се погасяват с изтичането на 5-годишен давностен срок, считано от 1 януари на годината, следваща годината, през която е следвало да се платят, освен ако в закон е предвиден по-кратък срок. Основанията за спиране и прекъсване на тази давност са изрично и изчерпателно изброени в чл. 172, ал.1 и ал.2 ДОПК. Така, давността: а/ спира да тече (ал. 1): 1. когато е започнало производство по установяване на публичното вземане - до издаването на акта, но за не повече от една година; 2. когато изпълнението на акта, с който е установено вземането, бъде спряно - за срока на спирането; 3. когато е дадено разрешение за разсрочване или отсрочване на плащането - за срока на разсрочването или отсрочването; 4. когато актът, с който е определено задължението, се обжалва; 5. с налагането на обезпечителни мерки; 6. когато е образувано наказателно производство, от изхода на което зависи установяването или събирането на публичното задължение; б/ се прекъсва (ал. 2, изр. първо) с издаването на акта за установяване на публичното вземане или с предприемането на действия по принудително изпълнение. От прекъсването на давността започва да тече нова давност – ал. 3 на чл. 172.

Съгласно чл. 171, ал. 2 от ДОПК, с изтичането на 10-годишен давностен срок, считано от 1 януари на годината, следваща годината, през която е следвало да се плати публичното задължение, се погасяват всички публични вземания, независимо от спирането или прекъсването на давността, освен в изрично посочените случаи.

Според § 29, т. 1 и т. 2 от Преходните и заключителни разпоредби към Закона за мерките и действията по време на извънредното положение, обявено с решение на Народното събрание от 13.03.2020 г., до отмяната на извънредното положение: 1.срокът по чл. 171, ал. 2 от ДОПК не се прилага; 2. освен в случаите по чл. 172, ал. 1 от ДОПК, давността спира да тече и за времето на обявеното извънредно положение. В Република България извънредно положение беше обявено с решение на Народното събрание от 13.03.2020 г. за период до 13.04.2020 г., удължено с решение на Народното събрание до 13.05.2020 г. (ДВ бр. 33 от 07.04.2020 г.). Съгласно § 13 от ПЗР към

Закона за изменение и допълнение на Закона за здравето (ДВ, бр. 44 от 13.05.2020 г.) сроковете, спрели да текат по време на извънредното положение по Закона за мерките и действията по време на извънредното положение, обявено с решение на Народното събрание от 13.03.2020 г., и за преодоляване на последиците, продължават да текат след изтичането на 7 дни от обнародването на този закон в „Държавен вестник“. Следователно давностните срокове за погасяване на публичните задължения спират да текат за периода 24.03.2020 г. - 21.05.2020г.

Според чл. 173, ал. 1 от ДОПК, вземанията се отписват, когато са погасени по давност, както и в случаите, предвидени със закон, а според ал. 2 от същата разпоредба, вземанията се отписват служебно с изтичане на срока по чл. 171, ал. 2 от ДОПК.

1. По отношение на публичните задължения за ДДС за период 01.08.2015г. – 31.08.2015г. в общ размер 71 069,36 лв., от които главница в размер 35 000 лв. и лихва в размер 36 069,36 лв., по декларация №22102579621/14.09.2015 г., същите са със срок за доброволно плащане 14.09.2015 г. В съответствие с чл. 171, ал. 1 от ДОПК, 5-годишният давностен срок за публичните задължения на жалбоподателя, които е следвало да бъдат платени през 2015 г., е започнал да тече от 01.01.2016 г. и е следвало да изтече на 01.03.2021 г.

С Постановление за налагане на обезпечителни мерки с изх. №С 170022-022-0026503/11.05.2017г. са наложени обезпечителни мерки: Запорно съобщение до „Юробанк България“ АД е връчено на 12.05.2017г., Запорно съобщение до „Инвестбанк“ АД е връчено също на 12.05.2017 г. Видно от представените по преписката писма от банките, запорът по посоченото постановление е ефективно наложен. Следователно с налагането на запорите по ПНОМ изх. №С 170022-022-0026503/11.05.2017 г. давността е спряна по смисъла на чл. 172, ал.1, т.5 от ДОПК.

2. По отношение на публичните задължения за ДДС за период 01.12.2015г. – 31.12.2015г., в общ размер 21 762,98 лв., от които главница в размер 10 900 лв., лихва в размер 10 862,98 лв. По декларация №22102669329/14.01.2016 г., същите са със срок за доброволно плащане, който започва да тече на 14.01.2016 г. В съответствие с чл. 171, ал. 1 от ДОПК, 5-годишният давностен срок е започнал да тече от 01.01.2017г. и е следвало да изтече на 01.03.2022г., но с налагането на обезпечителния запор на банкови сметки с Постановление за налагане на обезпечителни мерки с изх. №С 170022-022-0026503/11.05.2017г., считано от 12.05.2017г. давността е спряна на основание чл.172, ал.1, т.5 ДОПК и за тези задължения.

3. По отношение на публичните задължения на дружеството за такси по изп. лист от 14.06.2016 г. по т. д. №5741/2012 г. по описа на СГС, в общ размер 4 106,64 лв., от които главница в размер 2 101,00 лв., лихва в размер 2 005,64 лв., същите е следвало да бъдат доброволно заплатени през 2016 г. В съответствие с чл. 171, ал. 1 от ДОПК, 5-годишният давностен срок за посоченото публично задължение на жалбоподателя, е започнал да тече от 01.01.2017г. и е следвало да изтече на 01.03.2022г. Давността е спряна и по отношение на тези вземания, считано от 12.05.2017г. със налагането на обезпечителните мерки постановени с Постановление за налагане на обезпечителни мерки с изх. №С 170022-022-0026503/11.05.2017г.

По възраженията за собствеността на имота, възбранен с Постановление с изх. №С210022-022-0093949/10.12.2021г. за налагане на обезпечителна мярка „възбрана върху недвижим имот“, която е вписана в СВП Т. с вх. рег. №4850/22.12.2021г., акт №10, том II, дело №864/2021г. съдът намира за необходимо да посочи, че представеното в съдебно заседание Определение на РС Троян, с което исквата молба е върната на ищеца и производството по гр. д. №700/2016г. прекратено, поради неотстраняване на нередовности, няма отношение към спирането на давността по изпълнителното дело, тъй като възбраната е наложена, след датата на спиране на давността - 12.05.2017г. Посоченото постановление е подлежало на обжалване в срок, считано от датата, на която е връчено на длъжника, а ако не е било връчено, то от датата, на която му е станало

известно. В доказателствената тежест на публичния изпълнител е да докаже, че постановлението е редовно съобщено, с оглед евентуална преценка на срока на жалбата. И. спор между жалбоподателя и трето лице е неотнositим към спора по направеното искане за погасяване на задълженията по давност, предмет на разглеждане в настоящото производство.

Възражението, че липсва доказателство за връчване на съобщението за доброволно плащане е също неотнositимо, тъй като съобщението за доброволно изпълнение не представлява изпълнително действие. Всяко едно действие на публичния изпълнител подлежи на самостоятелен контрол за законосъобразност по реда на чл.267 от ДОПК, но в мотивите на Тълкувателно решение № 7 от 15.04.2021 г. по тълк. д. № 8/2019 г., ВАС приема, че от редакцията на разпоредбата на чл. 221, ал. 1 ДОПК не се налага извод, че изпращането на съобщение за доброволно изпълнение по същността си представлява "действие по принудително изпълнение" по смисъла на чл. 172, ал. 2 ДОПК. Със същото тълкувателно решение е прието, че образуването на изпълнително дело по реда на чл. 220, ал. 1 от ДОПК не прекъсва давността, нито съобщението по чл. 221, ал. 1 от ДОПК я прекъсва.

Прекратяването на производството по несъстоятелност, поради постигане на споразумения с кредиторите също не води автоматично до прекратяване и на изпълнителното дело образувано от НАП за публични задължения на дружеството, както счита жалбоподателят. Дружеството „Агро Фока“ ЕООД с подписване на споразуменията с кредиторите не е било обявено в несъстоятелност и не е прекратено като търговец, поради което е останало данъчно задължено лице по ЗДДС. Твърди се, че на 11.05.2017г. по същото изпълнително дело № 22070002656/2007г. неправилно са присъединени задължения за ДДС и по изп. Лист, но няма данни това разпореждане да е било обжалвано нито през 2017г., нито в по-късен момент, когато „Агро Фока“ ЕООД е узнало за съществуването му. Доколко присъединяването е законосъобразно извършено не е предмет на настоящия спор.

В заключение, налице е спиране на давността по смисъла на чл. 172, ал. 1, т. 5 от ДОПК, по отношение на публичните задължения на дружеството, предмет на Разпореждане изх. №С250022-137-0001965/14.03.2025г. За времето на спиране на давността, 5 годишният давностен срок не тече, следователно не е изтекъл и с към момента. Тези публични вземания биха могли да се погасят единствено с прилагането на абсолютната 10-годишна давност по чл. 171, ал. 2 от ДОПК (удължена със срока на извънредното положение, обявено с решение на Народното събрание от 13 март 2020 г., по време на което давността не тече). Абсолютната давност по отношение на публичните вземания, предмет на обжалваното разпореждане, не е изтекла към настоящия момент.

По изложените съображения настоящият съд, намира, че жалбата е неоснователна и недоказана и следва да бъде оставена без уважение със законните последици от това.

С оглед изхода на спора и заявената претенция, на ответника следва да се присъди юрисконсултско възнаграждение в размер на 130/ сто и тридесет/ лева, определено по чл.24 от НПП, вр. с чл.37 от ЗПП и чл.78, ал.8 ГПК.

Водим от горните съображения и на основание чл. 268, вр. чл. 161, ал.1 ДОПК, Административен съд София - град, I отделение, 11 състав

Р Е Ш И:

ОТХВЪРЛЯ жалбата на „Агро – Фока“ ЕООД срещу Решение №ПИ – 203/02.07.2025г. на Директора на ТД на НАП С., с което е оставена без уважение като неоснователна жалба срещу Разпореждане изх. № С250022-137-0001965/14.03.2025г. по изпълнително дело

№22070002656/2007г, издадено от публичен изпълнител при ТД на НАП С..

ОСЪЖДА „Агро – Фока“ ЕООД ЕИК[ЕИК] да заплати на ТД [населено място] на Национална агенция за приходите юрисконсултско възнаграждение, в размер на 130 (сто и тридесет) лева.

Решението е окончателно и не подлежи на обжалване.

СЪДИЯ: